

ת"פ 838/08/10 - מדינת ישראל נגד מ.ל.ה -כ.ל.י. אחזקה וניהול בע"מ,חי משה אטיה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 838-08-10 מ"י נ' מ.ל.ה -כ.ל.י. אחזקה וניהול בע"מ ואח' 14/5/2017
ת"פ 33241-09-11 מ"י נ' מ.ל.ה -כ.ל.י. אחזקה וניהול בע"מ ואח'
בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

המאשימה
מדינת ישראל באמצעות ב"כ המכס ומע"מ, וכן ב"כ מס
הכנסה

נגד

הנאשמים

1.מ.ל.ה -כ.ל.י. אחזקה וניהול בע"מ באמצעות הנאשם 2
2.חי משה אטיה באמצעות ב"כ עו"ד שלמה עובדיה

הכרעת - דין

כתבי האישום

כתב האישום בת.פ. 33241-09-11 - מס הכנסה

1. כתב אישום זה הוגש כנגד הנאשמים ע"י ב"כ מס הכנסה, והוא מייחס להם ביצוע 16 עבירות של אי העברה במועד של מס שנוכה, עבירות על סעיפים 219 ו- 224א לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת מס הכנסה").
2. בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשמת 1 עסקה בזמן ביצוע העבירות בהפעלת מסעדה, והנאשם 2 היה מנהלה הפעיל. נאשמת 2 העסיקה עובדים, והנאשמים היו חייבים בהתאם לסעיפים 166 ו- 117 לפקודת מס הכנסה, לשלם לפקיד השומה, עד ה- 15 בכל חודש, את המיסים שניכו במקור מהמשכורות ששולמו בחודש הקודם לעובדים שהעסיקה נאשמת 1, כקבוע בתקנות שהותקנו מכח סעיפים 166 ו- 243 לאותה פקודה.
3. על פי הנתען, הנאשמים, בלי הצדק סביר, לא העבירו לפקיד השומה במועד, את המיסים שניכו מהמשכורות ששולמו לעובדים, בסכום כולל של כ- 45,000 ₪, וזאת במשך 16 חודשים, החל מחודש 6/2009 ועד לחודש 9/2010.

כתב אישום בת.פ. 838-08-10 - מע"מ

4. אגף המכס והמע"מ הגיש כנגד הנאשמים כתב אישום מתוקן, המייחס להם 9 עבירות של אי-הגשת דו"ח תקופתי במועד, עבירות על סעיפים 117 (א)(6) בקשר עם סעיפים 67, 69, 88 לחוק מס ערך מוסף,

התשל"ו-1975 (להלן: "חוק המע"מ") ביחד עם סעיפים 20, 23 לתקנות מס ערך מוסף, התשל"ו-1976 (להלן: "תקנות המע"מ").

5. בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשמת 1 הינה חברה בענף המסעדות ובתור שכזו הינה "עסק מורשה" כהגדרת סעיף 1 לחוק המע"מ, והנאשם 2 שימש כמנהל הנאשמת 1. הנאשמים לא הגישו במועד 9 דו"חות תקופתיים שהיה עליהם להגיש למע"מ, וזאת לחודשים: 3/09, 5/09, 6/09, 7/09, 8/09, 9/09, 12/09, 2/10, 1/10, וסכום המס שלא שולם במועד עמד על סך של כ- 200,000 ₪.

6. שני התיקים התנהלו תחילה בפני מותב אחר, ולאחר תקופה הועברו להמשך טיפולי.

7. **בהתייחס לכתב אישום מכס ומע"מ** הנאשם טען כי הסכומים שולמו למע"מ והדו"חות הוגשו, והוסיף שמאחר ומע"מ עיקל מחשבון הנאשמים, סכומים של עסק קודם, שאינו שייך להם, ומאחר ולאחר מכן מע"מ לא הסכים לקבל את הדו"חות, בטענה שלא צורף להם תשלום, אזי נטען שמבחינתם הדו"חות הוגשו ושולמו בזמן.

8. טענה נוספת שטען היא להגנה מן הצדק - נטען שהייתה מסכת של התעללות מצד הרשויות בנאשמים, וזו גרמה להם לחוסר יכולת לשלם את סכומי המע"מ.

9. **בהתייחס לכתב האישום מס הכנסה -** גם כאן נטען לקיומו של הצדק סביר לאי העברת הניכויים, וכי הייתה התעמרות מצד השלטונות, שגרמה להם לחוסר יכולת לשלם את הכספים, וכדברי הנאשם 2: **"ראש העיר שנבחר בקריית ביאליק שם לו למטרה לחסל את מסעדת טאטאמי"** (עמ' 25 שורות 9-10).

10. מטעם כל אחד מהצדדים העידו מספר עדים, והוגשו מוצגים, כאשר עד ההגנה המרכזי, עליו ביקש הנאשם 2 לבסס את טיעונו, היה ראש עיריית קריית ביאליק, מר אלי דוקורסקי, שהעיד בפניו במהלך שתי ישיבות נפרדות, אליהן זומן ע"י הנאשם 2.

טענות ב"כ הצדדים

11. תמצית טענת ב"כ מס הכנסה, כי כפירת הנאשם הצטמצמה לטענה אחת בלבד והיא טענת הצדק סביר לאי העברת הניכויים, לאור התעמרות מצד השלטונות כלפי הנאשם, שהיה בה, לדבריו, כדי לגרום לסגירת עסקו ולחוסר יכולתו לשלם את הניכויים. ב"כ המאשימה ביקש לקבוע, שההתעמרות של הרשות המקומית והרשויות בנאשם, ככל שהייתה כזו, אינה מהווה הצדק סביר לאי העברת הניכויים, ולפיכך הנאשם לא הוכיח את טענת ההגנה שלו ויש להרשיעו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

12. ב"כ מע"מ טענה, שטענתו הראשונית של הנאשם 2 לא הייתה הצדק סביר, טענת הצדק סביר, אלא שהוא הסיר את המחדלים, ובהמשך טען שמחשבונו עוקל סך של 20,000 ₪ השייך לחייבת אחרת, שהייתה לפניו במסעדה. ב"כ מע"מ ביקשה לדחות טיעון זה, תוך שהתייחסה להודאת הנאשם בפני מותב אחר, ובקשתו לחזור בו מהודאתו, וכן טענה שמאחר יותר נטען ע"י נאשם 2 שהסיבות לאי הגשת הדוחות במועד הם

ההתנהלות של הרשות המקומית, עיריית קריית ביאליק, נגדו ונגד הנאשמת 1. ב"כ המאשימה טענה כי מכל החומר שהוגש לבית המשפט מתבקשת המסקנה, שאין קשר בין אי הגשת הדוחות במועד לבין התנהלות הרשות המקומית, וכי כבר מהדו"ח הראשון אחרי פתיחת התיק במע"מ הפרו הנאשמים את הוראות החוק לעניין הגשת דוחות במועד. עוד נטען, שנאשם 2 פתח את עסקו ללא האישורים הנדרשים מהרשויות, ומשכך הוא זלזל בדרישות החוק ולא קיים את דרישות הרשות המקומית, בכך שהפעיל את עסקו, ובסופו של דבר התנהלותו גרמה לצווי סגירה שהוצאו נגדו. בעניין זה הפנתה ב"כ המאשימה לדברי עדת ההגנה, הגב' ענת פרץ (עמ' 51, שורות 13-15), לדברי רכז רישוי עסקים לשעבר במשטרת זבולון, אמנון וענונו (עמ' 52 שורות 21-23, 24-25), וסיכמה שנאשם 2 לא נהג כפי שיכול היה לנהוג עוסק סביר. בסוף טיעוניה סיכמה ב"כ מע"מ, שלא עומדת לזכות הנאשם טענת הצדק סביר, כסיבה מספקת לאי הגשת דוחות במועד, וביקשה להרשיעו בכל המיוחס לו.

13. הנאשם 2 סיכם ארוכות, הן בעל-פה במהלך הדיונים, והן בע"פ ובכתב באמצעות עו"ד עובדיה - אתייחס לטענותיהם בשילוב עם ההכרעה בתיק, בפרק הבא שכותרתו "דין והכרעה".

דין והכרעה

14. לפני כשנה וחצי הסתיים שלב שמיעת הראיות בתיק, ב"כ המאשימות סיכמו בע"פ את טענותיהם, וב"כ הנאשם 2, עו"ד עובדיה, סיכם גם הוא את טענותיו בעל פה באותו דיון. הנאשם 2 ביקש להוסיף סיכומים בכתב, ונעתרתי לבקשתו. מספר חודשים לאחר מכן, ובמועד שקבעתי למתן הכרעת דין, הנאשם 2 לא הגיש את סיכומיו, ובפתח הדיון הוא ביקש לזמן פעם נוספת את ראש עיריית קריית ביאליק - בקשתו נדחתה על ידי, והארכתי לו את המועד להגשת סיכומיו. ביום 7.9.16 הייתי אמור ליתן הכרעת דין, אך הנאשם 2 שוב לא הגיש את סיכומיו בכתב, ובפתח הדיון חזר פעם נוספת על בקשתו לזמן בשנית את ראש העיר, ולאור עמדת ב"כ יתר הצדדים, שהותירו את הבקשה לשיקול דעת, נעתרתי לבקשה, ואכן ראש העיר זומן והעיד בפניי בישיבה נוספת, שהתקיימה ביום 6.11.16.

15. במהלך שתי הישיבות בהן נחקר ראש העיר ארוכות ע"י הנאשם 2, הועלו בפניו טענות לפיהן העיריה, על מוסדותיה, התעמרה בנאשם, וגרמה לו להגיע למצב לפיו לא הייתה באפשרותו לנהל את עסקו, ולא לשלם את חובותיו. הנאשם טען לאפלייתו לעומת עסקים אחרים, הן באותו מקום והן במקומות אחרים, לכך שהעירייה במכוון לא קידמה את בקשותיו לרישיון עסק, להליכים הארוכים שהתנהלו בין הצדדים בבתי המשפט, להחלטות השופטים בבקשות שהוגשו, שלטעמו גרמו לו לנזקים, ולכך שאילו העיריה הייתה מתנהלת עמו כראוי, הוא היה מקיים את דרישות החוק הן בנוגע למע"מ והן בנוגע למס הכנסה, על כן נטען ע"י הנאשמים לקיומו של הצדק סביר ולהגנה מן הצדק, שיש בכוחם כדי להוביל לזיכויים מכל המיוחס להם בשני כתבי האישום. עוד נטען, בנוגע לחוב למע"מ, שעיריית קריית ביאליק ביצעה עיקול, בגין חוב שאינו שייך להם אלא למפעילה הקודמת של המסעדה במקום, וגבתה מהם סך של 20,000 ₪ שלא בצדק, וביקשו לראות בסכום זה כתשלום עבור מע"מ, ובכך לראות שכל הדו"חות של מע"מ שולמו במועד.

16. בחקירת הנאשם בעניין מס הכנסה (ת/1), הוא לא הזכיר כלל את הטענה של הצדק סביר, ונימוקו לא-העברת הניכויים נסמך על כך ששיקים שניתנו לסילוק החוב חזרו, וכי הוא שוקל להגיע להסדר עם מס

הכנסה.

17. הנאשם נשאל בבית המשפט כיצד ההתעמרות של הרשויות יכולה להוות הצדק סביר לאי תשלום הניכויים, ותשובתו הייתה, שאילו היה משלם אזי "נגמר כל העסק", וכדבריו (מעמ' 71 שורה 23 עד עמ' 72 שורה 3):

"היא לא מסעדה שהרוויחה, אלא התנדדה. אתה מודע לדבר הזה אז אתה לוקח את הנתונים ומתחיל לעשות ולראות איך אתה מייעל את העסק. אני לא צריך מורים לדבר הזה, עושה את זה בתחום רב ולא מעט הוצאתי עסקים מידיים של כונס או מפרק. גם כאן הייתי מצליח, הייתי בטוח שאני מצליח. אם לא היה הרשויות, הייתי מצליח, אין מחלוקת בדברים האלה. .. לא ידעתי שאני אכנס לרמה של אנטגוניזם, את זה לא הכרתי בחיים שלי. הכרתי כל מיני גחמות קטנות, אבל דבר הזה לא שיש בו רוע, אלא משהו פסיכי. ... שילמתי למע"מ. הלא קיבלה 108, הייתי בקשיים ושילמתי. איתך גם רציתי לשלם, בזמנו באתי להסדר, אבל ישבה כאן הגברת, לא הצלחתי להגיע איתה לשום מצב. אמרתי לה את מבקשת ממני משהו שאין ביכולתי. אם אתן לך אז נגמר כל העסק"

18. בהמשך הנאשם ניסה להסביר שבעל עסק עושה לעיתים סדר עדיפויות מה לשלם ומה לא, מפני שלדעתו אין לו ברירה (עמ' 72 שורות 4-6, שורות 16-17 ועמ' 73 שורות 2-28). בהמשך הנאשם הודה שהוא בחר שלא לשלם את הניכויים, מאחר והיה צריך לבחור בין "הרע לרע יותר" כדבריו (עמ' 73 שורות 18-30):

"ש. הפועל היוצא מתשובתך הוא שמכיוון שהחוק לא טוב ועסק לא יוכל לעמוד בתנאים של החוק מבלי לקרוס, אתה אומר אני אתקן את המצב ובמילים אחרות אעשה דין לעצמי ומכיוון שהתשלום שאני נדרש לשלם מבלי לפרוס אותו לתשלומים הוא גבוה מאוד ואם אשלם אני אקרוס, אני עושה דין לעצמי ולא משלם."

ת. אין שום דבר בחיים שהוא קל או פשוט. תמיד בחיים יש לבחור בין הרע לבין הרע ביותר. כשאתה רוצה לקבל החלטה שהוא משהו קל, להיות בריא ועשיר כולם רוצים. יש כרגע להחליט בעסק, יש הרבה מאוד צמתים שאתה צריך להחליט. אתה אומר אני לא עושה דין לעצמי, אני מסתכל במרחב של הברים שמאפשרים לי להיות. אם אני צריך לשלם את כל הכסף שאתה אומר, שאין אותו כרגע, לניכויים, אני יכול למצוא את עצמי שאין עסק וכל הספקים נפגעו. או חשמל, או עובדים, אתה מנסה להלך בין הטיפות בכדי שלא לפגוע באף אחד. זה אחד הדברים שאתם עוד לא החלתם לתוכם ולא מבינים את זה, שבעל עסק הכוונה שלו לא לרמות, תצאו מהסרט הזה. בעל עסק רוצה להצליח ההצלחה שלו זה היכולת שלו לשלם לכולם. אתם יוצאים מנקודת הנחה שבעלי עסקים הם גנבים"

19. התרשמתי ממהלך עדות הנאשם, שלתפיסתו מותר לו לא לשלם את הניכויים, ובכך לעבור על החוק, והכל בכדי לשמור על המשכיות הפעלת עסקו. כשהוטחה בנאשם העובדה, שהחוק לא מתיר לו לעשות סדר עדיפויות בין תשלום ניכויים לבין תשלום לספקים, וכי פסיקת בתי המשפט קבעה שאי תשלום ניכויים דינו

כגניבה, הנאשם לא השיב עניינית לשאלות החד משמעיות שהופנו אליו, אלא התפתל בטיעונים לא עניינים, וכדבריו (עמ' 73 שורות 21-2):

"ת. ... כל הזמן אנחנו בהרגשה שאנחנו גנבים. אנחנו מנסים להלך בין הטיפות כדי להגיע לחוף מבטחים. בעל עסק לא קם בבוקר לחשוב איך הוא גונב את הרשויות. בעל עסק קם בבוקר לראות איך הוא משלם לכולם. הוא רוצה את טובת העסק. אם לא רוצה לשלם אין לו עסק. את העונש שלו ממילא הוא קיבל. מה הסיפור של בעל עסק? לא לשלם? אין מצב כזה. המילה דין לעצמך היא בכלל לא במקום. לא נכנסת למשבצת הזאת. מה שכן, בעל עסק מנסה לתת לכל הסובבים אותו בכל מעגל, יש מעגל רחוק, קצת קרוב, אין איפה ואיפה, זה נקודה של החלטה מה הוא צריך לעשות באותו רגע.

ש. יש סדר עדיפויות בין הגורמים שלהם אתה צריך כסף והחוק אומר שתשלום הניכויים למס הכנסה הוא בעדיפות לפני הספקים.

ת. זה דיני פירוק או דיני חברות שאם הולכים לפרק עסק יש סדר קדימויות

ש. מס הכנסה לא מכירה בכך שאתה רשאי לעשות חלוקה שווה בין מס הכנסה ניכויים לבין הספקים שלך למשל.

....

ש. הפסיקה קבעה שאי תשלום ניכויים כדי שיהיה לך כסף לשלם לספקים, היא עבירה שדינה כדין גניבה.

ת. אנחנו בקטע הזה שאתה מדבר ככה, לא מציב אותנו לדבר על מדינה נאורה. לבוא ולומר דין זה של זה שלא שילמת זה גנבת. זאת מדינה בולשיביקית, מדינה מתאימה במקומות אחרים"

20. לנאשם לא היו תשובות לשאלות החד משמעיות של ב"כ המאשימה, והרושם שקיבלתי ממנו, שהוא למעשה היה מודע שעליו לשלם לרשויות המס את המגיע להם, ובאופן מודע הוא בחר לשלם לאחרים, בכדי להמשיך ולנהל את עסקו.

21. בסיכומי הסנגור מיום 31.12.15 טען, בית הדין, שמע"מ גבה מהנאשם סך של 20,000 ₪ על חוב שאינו שייך לו, אלא למסעדה קודמת שהייתה במקום, וכי חוב זה נכלל בכתב האישום. עוד נטען, שאין מחלוקת שלמעט שני הדוחות האחרונים כל הדוחות שולמו, ומאחר סכום שני הדו"חות נ"ל עולה במעט על הסך של 20,000 ₪, אזי ביקש לקבוע שהדו"חות שולמו בזמן. לדבריו, היה צריך להיות ברור למע"מ, שהם גובים מהנאשמים חוב השייך לגורם אחר, שכבר איננו במקום - אין בידי לקבל טיעון זה - סכום הקרן של המס בגין אותם חודשיים עומד ע"ס של כ- 25,000 ₪, והמועד לתשלומים היה 15.2.10 ו- 15.3.10. החוב שנגבה מהנאשמים בגין המפעילה הקודמת של המסעדה לא נרשם על שם הנאשמים, אלא על שם המסעדה הקודמת, כך שלא ניתן להפנות סכום שנגבה עבור גורם אחד, לשם תשלום עבור גורם אחר. בנוסף - הגשת דו"ח מע"מ אמורה להיות באמצעות תשלומי, והתשלום הוא חלק מההגשה, לפי סעיפים 67,88 לחוק המע"מ ולפי תקנה 23 לתקנות המע"מ. בנוסף - הנאשם הגיע להסדר תשלומים עם מע"מ, מסר שיקים ולא טען שיש לקזז את הסך של 20,000 ₪ שנגבה שלא בצדק.

22. הנאשם טען כי המבחן לקיומה של הגנה מן הצדק הוא מבחן של התנהגות בלתי נסבלת של הרשות, דהיינו התנהגות שערורייתית, שיש בה רדיפה אחרי הנאשם במקרה שבו המצפון מזדעזע ותחושת הצדק נפגעת, כדבריו. לדברי הנאשם, הן ראש עיריית קריית ביאליק, הן היועצת המשפטית של העירייה, הן מהנדס הוועדה והן השוטר שהעיד - כולם לא דיברו אמת, כדבריו.

23. בדיון שהתקיים בפניי ביום 7.9.16, שבו הייתה אמורה להינתן הכרעת הדין, אילו הנאשם היה מגיש את סיכומיו לאחר ארכה נוספת שניתנה לו, טען הנאשם 2 שהוא לא יכול להשלים את סיכומיו ללא זימון ראש עיריית קריית ביאליק בשנית לבית המשפט, וכדבריו **"לא אמרתי ששילמתי, הודיתי שלא שילמתי, גם למדינה לא מגיע לקבל את הכסף שלה, כי המדינה פגעה בעסק שלי, פגעה במזיד. לא פגעה בטעות. אני עשיתי הכל כדי שהעסק שלי יתקיים. אבל היו ראשי בני בליעל שיעשו הכל כדי לסגור את התיק הזה. עמד כאן ראש הרשות במתן עדות, שאלו אותו מדוע נתת צו סגירה, לא היה לו שום אפשרות לטעון מדוע נתן את צו הסגירה."** (עמ' 113 שורות 12-17), וכאמור, לאור עמדות יתר הצדדים, הוריתי על זימון ראש העיר בשנית, והוא אכן הגיע ונחקר, הנאשם 2 סיכם את טענותיו בעל-פה בדיון שהתקיים ביום 31.1.17, והסנגור ביקש ארכה להגשת סיכומים נוספים בכתב, נעתרתי לבקשתו, וסיכומיו הוגשו לבית המשפט ביום 27.3.17 - ומכאן הכרעת דין זו.

24. הנאשם טען, שעדותו של ראש עיריית קריית ביאליק הייתה מתחמקת, פתלתלה, וכל פעם שנלחץ לפינה אמר כי המסמכים אינם בפניו וכי יביאם לבית המשפט. לדברי הנאשם, בעדותו הראשונה של ראש הרשות, בנובמבר 2015, נשאל אם הוא מכיר את מסעדת הטאטאמי (פרוטוקול מיום 18.11, עמ' 83) ותשובתו הייתה שהוא אכן מכיר, וכי הוציא למקום צו סגירה. הנאשם טען, שבהליך שהתנהל בפני השופט ארגמן, בנוגע לצו הסגירה, לא הועלו הטענות שהעלה בפניי ראש העיר, והוסיף שהטיעון לפיו הוא נסמך על משרד הבריאות לא יכול להיות נכון, מאחר וצו הסגירה הוצא כחודשיים לפני הוצאת המסמך של משרד הבריאות.

25. הנאשם הפנה לנ/19, שזהו מסמך שהנאשם תיאר בו את רצף האירועים שהיו. הנאשם טען כי הצו שהוצא ביום 22.10 ע"י ראש הרשות הוצא ללא סיבה, והתייחס, כאמור, להליכים שהתנהלו בפני שופטים שונים בעניין המסעדה וצווי הסגירה שהוצאו ע"י עיריית קריית ביאליק. הנאשם טען כי הרשות נלחמת באזרח מכוח הסמכות שיש לראש העיר בהוצאת צו, כאשר המחוקק לא התכוון לתת אישור להילחם באזרח, אלא אפשר סגירת עסק רק במקרה קיצוני שבו הפעלת העסק עלולה לפגוע בשלום הציבור, כדבריו.

26. הנאשם טען כי עסק שמתנהל עם או בלי רישיון הוא עסק כלכלי, וכדבריו: **"אם אתה גודע אותו בכל מיני תרגילים שלא בצורה ישרה, אחר כך אתה מצפה שהוא ישלם לך את יתרת הבשר? בחיים לא, לא תקבל. הלא כל המשפט הזה אומר ככה - מע"מ אתה חייב איקס כסף, מס הכנסה אתה חייב וואו. ממה הכסף הזה משלמים אותו? מהבעלים? הבעלים לא נדרשים לשלם כסף. העסק נדרש להרוויח ומשם הוא משלם. אם אתה גורם לעסק להפסיק להתנהל מטעמים לא נקיים, אל תבוא לדרוש שישלמו לך"** (מעמ' 135 שורה 28 עד עמ' 136 שורה 3).

27. הנאשם טען כי כתב האישום של מע"מ "זה כתב ההגנה שלי", וכי אין מחלוקת על הסכומים ששולמו. לטענתו, הסכום האחרון לא שולם **"כי הם הגיעו הגנגסטרים לעסק ביום חמישי, אספו את כל הציוד, אמרו אדוני תשלם. אומר זה לא אני, אני לא חייב, אומרים תשלם"** (עמ' 136 שורות 6-7). הנאשם

טען, שאילו מע"מ היה מסב את הסכום שנגבה ממנו שלא בצדק, ע"ס 20,000, לטובת חובותיו במע"מ, אזי כל דו"חותיו היו משולמים.

28. הנאשם טען כי ביום 27.12.09 התקיים דיון אצל השופטת לובנה שלאעטה, שחתמה על צו סגירת עסק במעמד צד אחד, כאשר הוא לא התייצב לדיון בשל אשפוזו וכאשר היו לו אישורים על כך. לימים, בדיון אחר, כשהמאשימה לא התייצבה, השופטת נקטה בהליך של דחיית מועד דיון. לדברי הנאשם 2, כאשר הוא נעדר מהדיון נקט בית המשפט בקריות בצעד של מתן החלטה קשה כנגדו, של צו סגירה, ואילו כאשר ב"כ המאשימה לא הופיע - אותה שופטת נקטה בצעד קל של דחיית הדיון. לדבריו - מצב זה הוא "דיסוננס קוגניטיבי", והוסיף וטען "איך המערכת מיישרת, איך בית המשפט הופך להיות אינקובטור לגדל פוליטיקאים פושעים" וכך המשיך ואמר כי "הרי מה כל חטאי בעסק, שלא היה לי רישיון? לא. זה פשוט שלא שילמתי כסף. אז בנתניה יש ארגוני פשע שבאים לבעל העסק ומבקשים ממנו פרוטקשן. בעיריית קריית ביאליק יש פקחים שמבקשים פרוטקשן ואם לא אנחנו נראה לך. היום מע"מ מבקשים ממני לשלם. אני יכול לשלם קדחת, שקל לא תראו. כשעסק מתנהל הוא יכול להתנהל בסביבה הגיונית, שאין בה צווים, שלא פוגעים בו. ... אם אתה פגעת לי בעסק, אם אתה סגרת לי את העסק, הרשות מה אכפת לי מע"מ ומס הכנסה?" (עמ' 136 שורות 19-20 ו-22-29).

29. סיכומיו בכתב של ב"כ הנאשם 2 מיום 27.3.17 התמקדו בטענת ההגנה מן הצדק. ב"כ הנאשם 2 טען, שאין מחלוקת כי הדוחות הוגשו למע"מ וחלקם שולם, וכי החוב שנותר הוא בגין הדוחות לחודשים 01/2010 עד 02/2010. עוד נטען, שקרן החוב עומדת על סך של 25,119 ₪, וכי מסכום זה יש לקזז את הסך של 20,000 ₪, שנגבה ממרשו שלא כדין, ובכך יש לראות בדו"חותיו ככאלה שהוגשו ושולמו בזמן. עוד נטען ע"י הסנגור, שהתנהלות עיריית קריית ביאליק היא התנהלות שערורייתית, בניגוד לעקרונות צדק והגיונות, תוך הפלייתו לרעה ואכיפה בדרנית העולה כדי התעמרות ורדיפה של הנאשם ע"י אותה עירייה. ב"כ הנאשם ציין כי המדובר בעירייה שהינה רשות ציבורית הפועלת מכח ועל פי חוק וכפופה בהתנהלותה למשרדי הממשלה השונים והמהווה הלכה למעשה זרועה הארוכה של מדינת ישראל לצרכי אכיפת חוק רישוי עסקים התשכ"ח-1968 שהינו חוק הקובע נורמות התנהגות ועבירות פליליות.

30. ב"כ הנאשם טען כי דוקטרינת "ההגנה מן הצדק" נותנת בידי בית המשפט את הכוח להורות על ביטולו של כתב אישום ולהפסיק בכך את ההליך הפלילי, אם הוא משתכנע שהגשתו או בירורו פוגעים בעקרונות של צדק והגיונות משפטית. זאת במנותק משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 803, 776 (2005) (להלן: "פרשת בורוביץ"); ע"פ 5672/05 טגר בע"מ נ' מדינת ישראל תק-על 2007(4) 395,433 (2007) (להלן: "פרשת טגר").

31. אין בידי לקבל את טיעונו של הסנגור, בדבר החלטת הדוקטרינה של הגנה מן הצדק על המקרה שבפניו. בית המשפט העליון, טרם תיקון החוק, קבע את המבחן להחלת הדוקטרינה ב- ע"פ 2910/94 יפת ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 221 (1996) (להלן: "פרשת יפת") :

"המבחן הקובע כפי שאני רואה לאמצו, הוא מבחן ה'התנהגות הבלתי נסבלת של הרשות'. היינו התנהגות שערורייתית, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם ... המדובר במקרים שבהם המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסלית נפגעת,

דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסובלו. ברי כי טענה כגון זו תעלה ותתקבל במקרים נדירים ביותר, ואין להעלותה כדבר שבשגרה ובענייני דיומא סתם... (שם, עמ' 370)

32. מאור יותר ריכך בית המשפט העליון את המבחן להחלת הדוקטרינה, וקבע את מבחן **"הפגיעה הממשית בתחושת הצדק"** (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ ואח', פ"ד נט (6) 776, בעמ' 806). לפי הפסיקה, יש לבחון את הגינות ההליך, וכפי שנקבע:

"עיקר עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. בעיקרון עשויה אפוא ההגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק והגינות כפי שזו נתפסת בעיניו של בית-המשפט. מטרת החלתה של ההגנה היא לעשות צדק עם הנאשם, ולא לבוא חשבון עם רשויות האכיפה על מעשיהן הנפסדים. ... לא כל מעשה נפסד שעשו הרשויות החוקרת או המאשימה, או רשות מעורבת אחרת, יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק; בין מפני שבאיזון בין האינטרסים הציבוריים המתנגשים גובר העניין שבקיום המשפט, ובין (וזה, כמדומה, המצב השכיח) מפני שבידי בית-המשפט מצויים כלים אחרים לטיפול בנפסדות מהליכה של הרשויות. ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר." (שם, בעמ' 806 - 807)

33. בשנת 2007 עוגנה דוקטרינת ההגנה מן הצדק בחוק הישראלי, בסעיף 149(10) לחסד"פ, וזאת במסגרת הטענות המקדמיות שנאשם רשאי להעלותן בתחילת משפטו, וזו לשונה:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן - (10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית."

34. ב"כ הנאשמים הפנה לת"א (שלום ת"א) 68818/06 ליכט נ' משרד הביטחון ואל ת.פ. (שלום פתח תקווה) 2804/00 מדינת ישראל נ' ברוש בז עסקים בע"מ (להלן - "פרשת ליכט") במסגרתם התקבלה טענה של הגנה מן הצדק ובוטלו הליכים פליליים בהם נקטו שלטונות מע"מ כנגד נאשם לאחר שהאחרון הוכיח כי למעשה בשל סכסוך אזרחי בינו ובין משרד הביטחון בגין חוב כספי עשתה הפרקליטות שימוש לרעה בכוחה ולמעשה שისტה בנאשם את רשויות החקירה של מע"מ על מנת להפעיל עליו לחץ בהליך האזרחי. כך עלה מפקס שנחשף על ידי הנאשם לפיו דרשה הפרקליטות את חקירתו המידית כאשר העבירה שביצע לכאורה היא אי תשלום המע"מ הכלול בחשבונית אותה הוציא למדינה כאשר ההליך האזרחי נסב על כך כי המדינה (משרד הביטחון) לא שילמו את החשבונית. ב"כ הנאשמים הפנה לסמיכות המועדים בין מועד ביצוע העבירות הנטענות ובין אותה התנהגות שערורייתית של עריית קריית ביאליק. הסנגור הפנה למסמך שהוכן ע"י הנאשם נ/19, לפיו צו הסגירה הראשון כנגד המסעדה אותה הפעילה הנאשמת הוצא בתאריך 22/10/2009 כאשר עד לאותו מועד שולמו דוחות המע"מ של הנאשמת, גם אם באיחור או במסגרת של פריסה. ב"כ הנאשמים ביקש להורות על ביטול כתבי האישום כנגד הנאשמים ועל הפסקת ההליכים בשל

העובדה כי הם עומדים בניגוד לעקרונות של צדק להגנות משפטית.

35. אקדים ואומר, שהמקרה שבפניי שונה מהפסיקה שהוגשה ע"י הסנגור, מאחר ואין כל קשר בין דרישות מע"מ ומס הכנסה מהנאשם להגיש את דוחותיו בזמן ולשלם, בהתאם להוראות החוק, ובין התנהלות עיריית קריית ביאליק כלפיו, שעה שהתנהלות זו החלה כאשר הנאשם עצמו בחר להתחיל ולנהל את המסעדה בטרם הוצאת רישיון עסק.

36. סעיף 219 לפקודת מס הכנסה מתייחס לסוגיית ה"הצדק הסביר", וזו לשונו:

"נוכה מס על פי סעיפים 161, 164 או 170, ובלי הצדק סביר לא שולם לפקיד השומה כאמור בסעיפים 161, 166 או 171, דינו של החייב לנכות - מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין ופי שניים מסך כל הניכויים האמורים או שני העונשים כאחד; הטוען כי היה לו הצדק סביר - עליו הראיה."

סעיף 119 לחוק המע"מ קובע אף הוא הגנה, וזו לשונו:

"נעברה עבירה לפי חוק זה או תקנות לפיו בידי חבר-בני-אדם, מואגד או בלתי מואגד, יהיה אשם גם כל מי שבעת ביצוע העבירה היה בו מנהל פעיל, מזכיר, נאמן, בא-כוח, שותף פעיל, חשב, מנהל חשבונות או כל פקיד אחראי אחר, זולת אם הוכיח שהעבירה נעברה שלא בידיעתו או שנקט כל האמצעים הנאותים כדי להבטיח קיום הוראות החוק."

37. הנאשמים טוענים, כאמור, שהמס לא הועבר על ידם מהצדק סביר, ובענין העבירות על חוק המע"מ - נטען שהדו"חות שולמו במלואן, מתוך הכספים שעוקלו שלא בצדק מהנאשמים, וכי קמה לנאשם הגנה מן הצדק בשל התעמרות הרשות בהם. אין בידי לקבל את טיעוני הנאשם וסנגורו - לא ניתן לראות באי-תשלום המס לפי פקודת מס הכנסה, על אף כל הנסיבות עליהן הצביעו הנאשם ובא-כוחו, כהצדק סביר, ולא ניתן לראות בעיקול שהוטל על הנאשם כסכום שיש להעבירו אוטומטית לתשלום חובותיו בהתאם לדו"חות, והכל כפי שפורט עד כה, וכפי שיפורט בהמשך.

38. בית המשפט העליון נדרש לסוגיית ההצדק הסביר בעבירות מס, וכקביעת השופטת דורנר, בתיק רע"פ 4844/00 ברקאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ו (2) 37, בעמ' 46:

"במהלך פעילותו הכלכלית של הפרט עוברים תחת ידיו - כתוצאה מן הדרך שבה נגבים מס ערך מוסף ומס הכנסה - כספים המגיעים לרשויות המס. כך מופקדים בידי העוסק סכומי מס הערך המוסף הנקובים בחשבוניות מס שהוציא למי ששילם לו עבור שירותיו, ובידי המעביד מופקדים סכומי מס הכנסה שאותם ניכה במקור משכר עובדיו, ובענף הבנייה גם מסי הכנסה שנוכו מתשלומים לקבלני משנה. למי שבידיו הופקדו כספים אלו אין זכות להשתמש בהם למטרותיו."

ובהמשך קבעה השופטת דורנר (עמ' 46):

"יוצא אפוא כי על-פי תכליתם, האיסורים הפליליים על הימנעות מהעברת מסים שנגבו משתרעים גם על מצבים שבהם לפרט עומדת אך ברירה בין עיכוב כספי המסים בידי לבין התמוטטות הכלכלית. שכן, לפרט אין זכות לבסס את המשך פעילותו העסקית על כספים שאינם שייכים לו. על-כן יש לקבוע כי ההגנות של "הצדק סביר" ונקיטת האמצעים הסבירים או הנאותים למניעת העבירה אינן חלות אף אם העיכוב בהעברת כספי המסים נבע ממצוקה כלכלית קשה שהותירה בפני הפרט אך בחירה בין העברת כספי המסים, שאינם שייכים לו, לבין קריסתו הכלכלית."

הנאשם החזיק ברשותו כספים שהיה אמור להעבירם הן לרשויות מע"מ והן לרשויות מס הכנסה, ובהמשך, מטעמיו השונים, שלא להעבירם. הסבריו של הנאשם אודות מצבו הכלכלי הקשה, ובחירתו להמשיך את עסקו באמצעות שימוש בכספים שהיה עליו להעבירם לרשויות המס, הוא הסבר שאינו יכול להצדיק מתן איזה מההגנות הקבועות בחוק המע"מ או בפקודת מס הכנסה.

39. הנאשם העיד במסגרת פרשת ההגנה עדים שונים, וזאת במטרה להוכיח שהרשות המקומית, היא עיריית קריית ביאליק, באמצעות כיבוי אש ומשטרת ישראל, התעמרה בו וגרמה לקריסת עסקו. אכן עולה תמונה לא פשוטה, של התנהלות הרשויות כלפי הנאשם ועסקו, אך חשוב להזכיר, שהכל החל שעה שהנאשם עצמו בחר לנהל את עסקו בטרם יוציא רישיון עסק, כך שמלכתחילה הוא לא היה אמור לפתוח את העסק. הנאשם גם בחר שלא לשלם את המס המגיע לרשויות, מטעמים כלכליים ואחרים שהועלו על ידו - במצב דברים זה, בחירתו של הנאשם הייתה בחירה מודעת, והוא העדיף את הצד המקל עימו והמביא רווח לכיסו, במקום לקיים את הוראות החוק. במצב דברים זה - הנאשם אינו יכול ליהנות מההגנה של הצדק סביר לאי-העברת הניכויים, במיוחד לאור העובדה שבתקופה הרלבנטית שילם הנאשם משכורות ושילם לספקים, ניכה מס מאותם תשלומים, ואת כספי הניכויים בחר שלא לשלם.

40. הנאשם ניהל הליכים שונים מול הרשות המקומית, וניתנו בעניינו החלטות ע"י השופטים שבפניהם הובאו ענייניו, בבית משפט השלום בקרית. בכך הייתה לנאשם הזדמנות לטעון את טענותיו, בנוגע להתנהלות הרשות, כך שבפניי - אין מדובר בהזדמנות הראשונה שניתנה לנאשם להציג את הסתייגותיו מאותה התנהלות.

41. לאור כל הנ"ל - בנוגע לתיק פלילי מס הכנסה 33241-09-11 - עלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש, שהנאשמים לא העבירו לפקיד השומה במועד, את המיסים שניכו מהמשכורות ששולמו לעובדים, וזאת במשך 16 חודשים, החל מחודש 6/2009 ועד לחודש 9/2010, ולא עלה בידי הנאשמים להוכיח קיומו של הצדק סביר לאי-העברת המס.

42. בנוגע לעבירות על חוק המע"מ - הנאשם 2 הודה כי במשך כל התקופה הרלוונטית שימש מנהל פעיל יחיד של נאשמת 1, והודה בכך גם בחקירותיו מיום 2.11.09 ומיום 21.4.10 (ת/7, ת/8). גם בטופס פתיחת התיק אצל המאשימה, טופס 821, עולה כי הנאשם 2 שימש מנהל פעיל של נאשמת 1, ואף הוגש רישום

של רשם החברות ת/12. בכך הוכח כנדרש שהנאשם 2 היה מנהל פעיל של נאשמת 1.

43. הנאשם הודה גם בכך שהוא לא הגיש את 9 הדו"חות התקופתיים במועד, וזאת כעולה מחקירותיו (ת/7, ת/8). בנוסף הוגשו דוחות בגין שנת 2009, יחד עם תעודת עובד ציבור, שסומנה ת/14, מהן עולה שהדו"חות הוגשו באיחורים שונים, כמפורט בכתב האישום.

44. הוגש פלט מחשב שסומן נספח א', יחד עם חקירת הנאשם 2 ת/8, ורישום הפלט אושר ע"י נאשם 2 בחקירה והוא חתום בחתימתו. פלט זה מלמד על התנהלות הנאשמים בתקופה שבין חודש פברואר 2009 ועד חודש נובמבר 2009, בכך שכל הדוחות המפורטים בפלט הוגשו באיחורים שונים. בנוסף הוגש לבית המשפט הסדר תשלומים שנערך בין המאשימה והנאשמים (ת/2), וזאת לבקשת הנאשם 2 (ת/15). הנאשם 2 גם חתם על כתב התחייבות ת/4 המחייב אותו באחריות אישית בהסדר שנעשה בין הצדדים, וזאת במקרה שהנאשמת 1, שהוא מנהל בה, תהיה חדלת פירעון. ההסדר ת/2 ומצב החשבון שסומנו ת/9 ו- ת/10, מלמדים על כך שההסדר מתייחס לדו"חות לחודשים 7, 8, 9 בשנת 2009, שהמועד החוקי להגשתם היה 15.8.09, 15.9.09 ו- 15.10.09. ההסדר אליו הגיעו הצדדים יצא אל הפועל ביום 23.12.09, שעה שהעבירות של אי-הגשת דו"חות במועד כבר בוצעו.

45. ביחס לדוחות לחודשים ינואר פברואר 2010 (ת/11), הרי שגם אלה לא הוגשו במועד, ולא שולמו. בחקירת הנאשם 2 מיום 21.4.10, ת/8, עולה שהוא ידע שאותם דו"חות טרם הוגשו וטרם שולמו - המועד להגשתם היה 15.2.10 ו- 15.3.10, והנאשם ביקש להגיע להסדר בחודש אפריל 2010, כעולה מחקירתו ת/8, ובחודש זה העבירות כבר בוצעו, כאמור.

46. ההסדר שנעשה עם הנאשמים אושר ע"י רשויות המס, והודעה בעניין זה נמסרה לנאשם על ידי עד תביעה 2 (פרוטוקול מיום 20.4.15 עמ' 39-40). הנאשם מצדו לא הגיע לממש את ההסדר, ובסופו של דבר הדו"חות לא שולמו.

47. הנאשם 2 טען, כאמור, ששילם סך של 20,000 ₪, עבור עיקול בגין חובות החברה שהייתה קיימת לפניו במקום, וביקש לראות בסכום זה כתשלום עבור הדו"חות למע"מ, על כן טען שהמחדלים הוסרו. דבריו של הנאשם 2 בעניין זה לא נטענו בכל שלב שקדם למשפטו, על כן הם מהווים עדות כבושה, אך יחד עם זאת - אדון בטיעון זה לגופו. עד התביעה מר בני נחושי, טען שהגיע לביצוע העיקול במסעדת הנאשמים בתחילת חודש פברואר 2009. מועד חיוב המס הראשון של הנאשמת 1 חל ביום 15.3.09, על כן ברור שהעיקול אינו מתייחס לחוב שלה. הנאשם 2 שילם סך של 20,000 ₪ כדי לשחרר את ציוד מסעדת הטאטאמי, וזאת כעולה מעדותו בפניו ביום 19.7.15 עמ' 80 שורות 1-5. מכאן, שאין מדובר בגביית חוב של הנאשמת 1, שהנאשם 2 יכול היה לבקש כי יוסב עבור הסרת מחדליה, וגם אם כן - אין בפניו ראיות שהנאשמים ביקשו בשלב כלשהו, עד להעלאת הטענה בבית המשפט, להסב את הסכום שנגבה מהם, עבור החוב בדו"חות. הנאשם 2 לא טען טענה זו בחקירותיו במע"מ בת/7, ת/8, וגם כאשר הגיש בקשה להגיע להסדר תשלומים למע"מ (ת/15) הוא לא הזכיר את התשלום הנ"ל. בנוסף - לא הוצגו בפניו אישורים כלשהם לפיהם התשלום בוצע עבור הנאשמת 1, וגם עד תביעה 2 לא אישר שהתשלום הוא עבור הנאשמת 1. הנאשם 2 יכול היה לפנות לבעלים הקודם של המסעדה, ולדרוש ממנו החזר הסכום ששולם על ידו בגין חובותיהם, והוא יכול היה להגיש נגדם תביעה אזרחית אילו היו מסרבים לשלם לו, אך הוא לא עשה כן (פרוטוקול מיום

19.7.15). מכל הנ"ל עולה, שהתשלום ע"ס 20,000 ₪ אינו מתייחס לחובות הנאשמים, ואין פעולה אוטומטית שיש בה כדי להסב את התשלום על שם הנאשמים, ולהפחית מחובותיהם.

48. הנאשם 2 טען עוד, שהוא הגיע להסדר בנוגע לדו"חות חודשים 7,8 ו-9 בשנת 2009, ותוך כדי ההסדר הוא שילם סכומים נוספים בגין הפרשי ריבית והצמדה, וכן בגין הכנסות שניתן ליחסן עבור דו"חות חודשים 1 ו-2 שנת 2010 - גם טיעון זה אין בידי לקבל. עיון בת/2 ובת/3 מעלה, שההסדר מתייחס לסכום של 102,240 ₪, כאשר סכום קרן החוב לחודשים 7,8 ו-9 עמד על סך של 87,296 ₪. בנוסף - עיון בעמ' 2 של ת/2 מעלה, כי במעמד ההסדר ניתנו ע"י נאשם 2 שמונה שיקים, 7 מתוכם ע"ס 12,000 ₪ כל אחד, והשיק השמיני והאחרון היה על סך של 18,240 ₪, וזה היה אמור לכסות הפרשי ריבית והצמדה וכן קנסות שהתווספו בגין דוחות שלא הוגשו במועד. עד התביעה מר חביב בולוס, ראש ענף גביה ואכיפה במע"מ חיפה, בדיון מיום 20.4.15 (עמ' 34 שורה 10) התבקש לפרט את סכום החוב בהתאם להסדר שנערך עם הנאשם, ותשובתו הייתה: 87,296 ₪ קרן החוב, 14,147 ₪ בגין קנסות, 3,723 ₪ בגין ריבית. בהתאם ל-10/ת כובדו כל שבעת השיקים שעל סך 12,000 ₪ כל אחד, ובסה"כ שילם הנאשם 84,000 ₪, על כן המחלף בגין דוחות חודשים 7,8,9 שנת 209 הוסר כמעט במלואו, אך אין בכך כדי לפטור את הנאשם מאחריותו הפלילית בגין האיחור שבהגשת דו"חות אלה. בנוגע לשיק האחרון ע"ס 18,240 - שיק זה לא כובד ע"י הבנק, על כן הנאשם לא יכול לטעון ששילם גם עבור הדוחות לחודשים 1,2 שנת 2010. בנוסף - לא הוגשה ע"י הנאשם כל ראיה לכך ששני הדוחות הנ"ל שולמו, אין חותמת בנק או חתימת מע"מ שהם שולמו, ואין הסדר תשלומים - על כן לא עלה בידי הנאשם להרים את נטל הראיה ולהראות שהדו"חות הנ"ל הוגשו בזמן ושולמו.

49. נאשם סביר או עוסק סביר, שהיה נכנס לנעלי הנאשם, היה אמור לעשות כל שביכולתו כדי להגיש את הדו"חות במועד, ומכל הראיות שהוגשו בתיק זה עולה, שהנאשמים פיגרו בהגשת הדו"חות כבר מהדו"ח הראשון שהוגש על ידם לאחר פתיחת התיק במע"מ, והתנהלות הנאשם 2 מתוארת, כאמור, בחקירתו ת/8 ובנספח שסומן א לחקירה מיום 21.4.09. הנאשם 2 בחר שלא להגיש את דו"חות מע"מ בזמן, והוא בחר שלא לשלם בזמן, וזאת בניגוד להתנהלות מצופה מעוסק סביר. במצב דברים זה - הוכח בפניי כנדרש, שהנאשמים עברו את העבירות המיוחסות להם **בתיק פלילי 838-08-10 - מע"מ**, ולא עלה בידיהם להוכיח את טענת ההגנה שלהם ולא את הטענה שמחדליהם הוסרו בנוגע לדוחות חודשים 1-2 שנת 2010.

סוף דבר

50. העבירות המיוחסות לנאשמים, בשני כתבי האישום הוכחו כנדרש, על הן הנני מרשיע את הנאשמים בכל המיוחס להם בשני כתבי האישום.

ניתן היום, י"ח אייר תשע"ז, 14 מאי 2017, במעמד כל הצדדים.